

Essy-li spěwał,
Pitnje džělat,
Strowja cze
Sswójbnj statot,
A twój šwjatot
Eradny je.

Sa staw sprózny
Kapoł mózny
Lubojeć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes ipať měrnj
Čerstwojeć da.

Nječ ty spěwałch,
Sswěrnje džělašch
Wšchědne dny;
Džeń pať šwjaty,
Duschi daty,
Wotpoczju ty.

S njebiež mana
Nječ czi thmana
Žiwnojeć je;
Žywa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšchew cze!
F.

Szerbiske njedželike łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Ssmolerjez knihiczišchječni w Budyšcinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 nr. dostacž.

Cantate.

Šat. 1. 16, 17.

Njebłudźće šo, moji bratšja, wšchitkón
dobry dar a wšchitkón dokonjany dar pšchindže
i wyškofće dele wot Wótza šwětkla.

Małěcžo tu je! Wšchitko je k nowemu žiwjenju
wotucžilo. Žita šo selenja, šchomj šo pułaja. Róžiczi
šatežewaju. Štaczi šwoje najriěšche hłošy šanošchujaj.
Bože mile šłónczko šemju wokošchuje, šo wona k nowej
plódnofczi špodžiwne mozy dobywa. Žadny džiw, šo cžlo-
wjeť, wot wšchellich nušow, štarofcžow štuleny, šaš noweho
žiwjenja, žohnowanja, radošće šo nadžija. Je nam tola,
jako by tež tón najšrudnišchi nětko i wješelom šobu
špěwacž dyrbiť. Ale tu nam šwjate pišmo pšchwoła:
„Njebłudźće šo, moji lubi bratšja!“ Čžeho dla dha?
Njerěka dha: šo bludžicž je po cžłowškim? S tajkim
šamolwjenjom pať šchodu njewotštronimj, kotruž nam blud
nacžini abo pšchinješe. Pšchod tym budžemj jenož šakitani,
hdyž blud wotpołožimj a k prawemu pošnacžu šo dowješč
damy. Sswjaty Šakub čže to rady pšchew tute powucžaze
šłowa. Čžemj šebi je k wutrobje wšacž, šo njebychmj
šo bludžili najpriedy w tym, šchtož nam nušne je. —
Mnyšlimj šebi tola, šo šchtož nam nušne je, to je to
šemške a cžělně. Mamj pola a žita. Te maja šo radžicž;
to je nušne, hewak žaneho šhlěba nimamj. Mny mamj
dom. Tón ma šo wutwaricž. Mny mamj cžělo; wono
dyrbi štrowe a cžile bycž. To wšcho je nam nušne, a

hdyž to wšcho mamj, mamj došč. Praji tola šwjate
pišmo: „Hdyž my žiwnojeć a draštu mamj, dha nječ
šmy špokojom.“ Ale tola, je-li šo tak šmyšleni šmy, šo
bludžimj. Wšchitko to je nam wšchak tež nušne, ale niz
to najnušnišche. To je něšchto druhe. Sswjaty Šakub
praji dale: „Bóh je naš plodžil po šwojej woli, šo
bychmj czi přěnišchi byli jeho štworjenjom.“ To je tón
nadawť, kotruž cžłowjekeje je wotnyšnenj. Š temu je naš
wón štworit, jako naš k šwojej podobnofczi ščžiniť běšche.
Š temu je naš wón, jako my šo škašyli běchmj pšchew
hřech, i nowa porodžil na žiwu nadžiju, hdyž našche cžělo
a krej na šo wša a ša naš wumrije. To bychmj wo-
prawdže přěniczi byli jeho štworjenjom, to je nam to
najnušnišche. To pať ženje njebudžemj, je-li šo jenož jěmj
a pijemj, džělamj a wotpoczujemj abo wjazy tajkeho
šemškeho dokonjamj. To ženje njebudžemj dozpicž, hdyž
jenož našche pola nam nješu, našche žita šo radža, našch
dom w dobrym porjedže je, a my šo dobreje štrowošč
wješelimj. Ale to budžemj jenož, hdyž Bože šłowo
w naš škutkuje a Boži duch šo w naš šylny wo-
pokajuje. W 21. šchucžy praji šwjaty japošchtoł: „To
šłowo móže wasche dusche šbóžne ščžinicž.“ To je tón
pošledni wotnyšnenj kónž, ša kotruž šo honicž mamj:
šo bychmj šbóžni byli. To šo pať nam ženje njedostanje,
je-li šo jenož cžělně a šemške kubla a ničto wot njebieškich
njeptytamj. Šdžež ničto njeje, tam tež tón šnjes napošledť
ničto dacž njemóže. Dyrbi-li pať naš šłóncžnje šbóžnych
ščžinicž, dyrbi tež to njebieške hižo tudy w naš bycž.
Ma šemškim njeje došč, a runjež bóle bohaczi a žohnowani

i nim byli. „Njebkudžće ſo, moji lubi bratſja, w tym, ſchtož wam nuſne je!“

A potom tež niž w tym žórle, i kotrehož to, ſchtož wam nuſne je, bęži. Wulki džěl luda, ſamo ſcheczijenjo ſu teho męnenja, ſo, ſchtož nam nuſne je, wot deleka horje, potajkim bjes woſebneje hnady Božeje, ſo jim žórla ſe jemje plody i žiwnoſczi a i potrebnoczi. Jenož ſo rola dobra a plódna je a je ſo derje wobdželala, potom Božeje hnady i horfa dele trjeba njeje. Žiwjenje a ſtrowoſcž ſchadža wot deleka po wěſtych ſalonjach natury abo pſchirody: Božich hnadnych darow pſchi tym trjeba njeje. Kaſ wjele hoſpodarjow a hoſpoſow ſo njechadža dacž powuczič, w ſwojim bludže, ſo pſchipoſjenje kubla jenož wot wobhladnwoſcže muža a wuſtojnoſcže a ſwěrnocže žony wotwiſuje. A kaſ wjele ſcheczijanow ſo ſjebaju, dokelž ſo njechadža dacž powuczič a pſchi tym woſtanu, ſo tón nowy čłowjek i čžiſtoſcžu a prawdoſcžu pſched Bohom ſamo wot ſo ſe ſwojeho roſoma a mozy ſo narodži: Jenož ſo ſo wſchě mozy nałožuja a prawa kędž- bliwoſcž a ſwěrnocž ſo hiba, dha tež hinaſ bęč njemóže, ſo my bjes poroka a naſtorfa pſched Bohom namaſani a junu ſbóžni budžemy. — „Njebkudžće ſo, moji lubi bratſja! Wſchitkón dobry dar a wſchitkón doſonjany dar pſchińdže i wyſokocže dele!“ Wot deleka nicžo, khiba ſchtož tón Anjeſ ſam dele dawa: žohnuje wón pola a rolu, dha tež bohacze njeſu, hewaſ niž. Twari wón naſch dom, dha tež roſcže, hewaſ niž. — „Njebkudžće ſo, moji lubi bratſja, wſchitkón dobry dar a wſchitkón doſonjany dar pſchińdže i wyſokocže dele!“ Wot deleka tón hrěch. Sly jaſyſ, hněw, njeczſtoſcž a ſlócž, wſchitke hrěchi pſchińdu wot deleka, wot naſ. Wſchitko ſwjate paſ, wucho ſa prawdu woczinjene, wócžto ſa rjanoſcž jaſne, nowa wutroba, ſwjate wobęndjenje, to wſchitko i wyſokocže dele. Je-li, ſo nam i wyſokocže dele date njebudže, i luteje wótzowſkeje hnady a ſmilnoſcže be wſcheje mojeje ſaſlužby a doſtojnoſcže, dha jo ženie njedoſtanjeny. Žórlo, i kotrehož wſchitko, ſchtož je nam nuſne, i nam dele bęži, je jejničzy tón Anjeſ ſam. Bjes njeho nicžo! —

Œdy to pſnajeſch, ſchto maſch čžinicž? Kaſ maſch ſo ſadžeržecž? Horje ſo naſtaj ſe ſwojimi myſlemi, ſe ſwojej wutrobu, ſe ſwojim rtom, ſe ſwojim jaſyſkom, ſe ſwojim džakowanjom, ſe ſwojim modlenjom a proſchenjom! Horje twoje wucho, ſo by jeho ſłowo ſlyſchalo. Horje twojeho ſnutſkowneho čłowjeka, ſo by poľny byl jeho ducha: ſo by ſo i nowa narodžik. Horje twoje žadanja, ſo by čže tón Anjeſ napjelnik ſe ſwojim ſwětłom, a ty ženie wjazy po čžnje njekhodžik, ale ſo powołany ſačžuk i jeho ſpodžiwnemu ſwětlu.

To je potom to prawe nalęcžo, hdžez tón nowy čłowjek, po Boſy ſtworjeny, tež i nowemu žiwjenju wotuczi i prawemu wjeſelemu „Cantate“, to rěka: Spěwajcže temu Anjeſej nowy kherluſch, pſchetož wón čžini džimny!

Hamjen.

Kaſ mamy ſo ſa džeczi ſtaračž?

Œa čžyl ſnacž teho nana, kotremuž by wſcho jene bylo, hacž ſu džeczi pſcziwne abo njeduchniki. Pytaj jeho po ſwěcže; ſawěcže lohžy jeho njenadenželch! Nječ je ſam pſcheczy, kaſtiž čže, ale to hiſcže jeho tola trochu hrjeba a ſtara, ſo by duſhne džeczi měl. — Nječam ſo jemu džiwacž. — Œdyž je džecžo tajke dobre ſelo, ſtary nan na wumjenku ſtoro wucžuje, ſchto to rěka, njeduchnych džeczi nan bęč — a huſto drje ſebi macž mjelcžo byľſu tręje na ſwojej jtwicžzy. — Haj, čžin wſcho móžne, ſo ſo čži njebny taſ ſtalo; to rěka: wocžehi ſebi ſwoje džeczi derje!

Dobre, pſcziwne džeczi ſu ſbožo ſa ſtarſchcju, tola niž jeno ſa njcju, ale tež ſa wſchitkich, kiž wobkhad i nimi maja abo jmęja.

Praju dale, dobry čłowjek bęč je najwjetſche ſbožo na ſwěcže. Œchto mi nočžyl prawje bęč dacž! Starſchi paſ lubuja ſwoje džeczi a čžedža, ſo by ſo jim derje wjedlo. Œa čžu jim wupowjedacž, ſchto maja čžinicž. Nječ je derje wocžahnu a potom ſu po ſwojej móžnoſczi najbóle ſo wo jich ſbožo poſtarali — a hdyž nęhdy tu njebudža wjazy na tutym ſwěcže, „Budž džak do węcžnoſcže!“ budža wſchędny pacžer ſwojich džeczi klyſhecž a derje budže ſa nich a derje ſa džeczi. — Dobry čłowjek je ſam ſwoje ſbožo. — Njeje temu woprawdže taſ?

To rjenje ſpſnajeemy, hdyž na ſlſtneho hladamy a widžimy, taſ jemu je. Tón, kiž nicžo ſleho ſebi wědomy njeje, móže derje bjes ſtracha bęč. Œchto dha móže ſo jemu ſtač taſ jara ſleho! Tajkeho ſleho tu ſa njeho na ſwěcže njeje, ſo njehodžalo ſo ſabęč, ſo njemohł ſo troſchtowacž ſe ſwojim lubym Bohom.

Tón paſ, kiž je wſchelke węczi ſworał, ſo ſpochi boji, ſo ſo jemu to wot druhich ſtanje, ſchtož je ſam načžinik druhim a nima wjele męra ani wodnjo ani w nozy — a ſo boji pſche nicžo a ſa nicžo huſto doſcž. Œſłowcžto ſaſlyſchawſchi, i ruſu machanje wuhladawſchi kędži duzy taſ a hinaſ, ſo wo nim powjedaja; ſo nicžo dobreho, to je wěſte a čžeho dla? Teho dla, ſo dobrych pocžinkow nima. — Kaſ jeho to pali; wſcho wjazy widži, hacž je. — To je mi rjany mę. — Œdyž dale dže a polępſchenja njehlada, njemęra njeje ženie mjenje; ſamemu ſebi wſchaf wucžekncž njemóže a byrnjež ſo do ſtudnje rył. Wſbohi to čłowjek a wob- žarowanja hđny! Œa męrnym wjeſelom žada a trada wutroba — a ſwoje wjeſele ſpochi i nohomaj tepta. — Kaſ rady by ſo ſawjeſelik; ale to ſcherjenje, wón ſam, wot njeho ani njepopuſcžezi — a i nim je wſcheho wjeſela kónz. Podtłocžicž dyrbi wſchě ſwoje dopomujcže; potom hiſcže je najiſbožowniſchi, hdyž nicžo wo ſebi njewě. To je mi rjane ſbožo a wjeſele! Teho jemu tež ſlſt ſawidžal njebny. —

Œawimny ręcža wo ludžoch, kiž ſu ſe ſtrachom męli, kiž ſu w nozy ſe ſobu džělali a je ſwojej ſlſcžu a na ranje njękhu męra pomęli, kiž ſu bęhali męto wot męſta, ſo bychu ſebi ſamemu wucžekli, doniž ſebi njękhu njecž i wutrobje ſlſli w myſlach, ſo ſo taſ wuhlowaja ſurowym čžwilam. — Wſbohi! — Tam jim njebudže lępe, ale budže wjele hſrje. — Œtaj, hdyž móžeſch, węcžnje žimny kužol ducha, kiž ſa wjeſelom dže a ſbožo ſpochi čže! Ty budžeſch ſo podarmo ſapjeracž a podarmo gwałtowacž. Ty čžeſch ſbožowny bęč — to w tebi nuſka tež, hlubſcho hacž ſchto druge. Œdy by čži do přędka ſo prajiło: „ty budžeſch węcžnje njęſbožowny“, čžma by byla na dobo wokoło tebe a ja njemóžu wugruntowacž teje ſrudobny, kotraž by čže wobjała. Ale węcch — to by byl w heli. Kaſ by žadał, kſždy ſtawicžk na tebi, ale njemóžno — to je to ſłowo, kiž helu taſ ſatraſchnu čžini — njemóžno. Œa nječal twojej woczi widžecž, kotrež byſchtej čžyľej ſe ſwojeju džerow wuſtupicž! Podarmo! — by ſo ſaſo wotwołalo ſurowje a ſadmęlowanje by bylo kónz, a tola ſaſo niž kónz, ale ſapocžatł noweje čžwile. — Œ teho wſcheho drje je widžecž, ſo je dobra a nuſna węc, džeczi derje wocžahncž, dokelž wot teho wot- wiſuje naſche ſbože a ſbože džeczi. Ale je to tež naſcha ſwjata, fruta winowatoſcž; — dokelž je Boža kaſnja. Čžim bóle naſ wjaſa, čžim bliže i nim ſtejimy. Nječ ſu ſtarſchi, nječ ſu wuczerjo — ſtare prajenje je, ſo dyrbja hrěchi ſwojich džeczi ſobu njecž. Starſchi a wuczerjo ſu čži, kotrymž Wól tón Anjeſ te male pſchipoſucža. Wón je wam je dał njewinowate, hladajcže ſo, ſo njebnychu i waſchej winu trjſk nawukle a ſe ſlſcžu pohrajkale. To je jęd, wjetſchi hacž je ſwět hdy widžal. — Kaſ paſ móže ſo temu wucžekncž? Œwět je ſlſcže poľny, wſchudžom ſo roſdžera. Œchtož ma woczi, dyrbi paſ widžecž. Ale widjenje njecžini hižo ſlſcž, ſymjenje hižo i temu ſlyſcha. Tutemu njedaj dſnicž do wutrobny; ale warnuj ju, hladaj ju a wobdželaj ju. — Œdyž rolu puſtu ležo wſtajiſch, njetrjebaſch ſo wo njerjad ſtaracž. — Œchto mamy čžinicž? Starſchi, hladajcže ſwoje džeczi! To by byla přęnja kaſnja. Œchto paſ je i tym prajene? Pſchede wſchēm nicžo druge hacž: „budžcže ſami pſcziwi, kaſ čžecže, ſo bychu wone byle.“ Wone wot waſ ſpochi wuknu ręcž a pocžinł wſchelki a njedyrbjałe tež wot waſ nawukncž wſchędny waſch ſatr, wſchędnu waſchu ſlſcž? O hladajcže na nje, hdyž maja ſwſj hrjſk — a bſrny wuhladacže, taſ wſcho po waſ čžinicž doſonjeja. Maja fruwy a konje, a njeſtaraj ſo, ſo ręcže doſcž njęmęja. — Nęcže, kotrež by lędma i huby puſcžik, ſo možuja a hižo doſcž wuſchitkne trjebaja. A i ręcžu po čžaju ſobu wuknu myſł. — Maja klamy

a njevjedža domukhwalicz węży, kotrež maja na pschedań. Echto by je sa tak mudre měl, małe schibaki! Najke bylo to dżiwanje, bychmy-li spochi a hacž do dna je wobkledźbowacz móhli! Sich zyłe žiwjenje je nasche žiwjenje a schtož my bmy, to by wone — mały kuff mjeńsche by — to je to zyłe. —

Njech je mjes starschimi njepichesjenošč, sawěcže wukhowana njewoštanie džecžom. „Komu by dobry?“ hdyž by mólcžkeho woprastchesch, wón budže czi wjedžecz swoju portu dzeržecz a „nanej“ abo „maczeri“ smejesch wotmolwjenje — a ma swoje winy ta mała głowa. Čzafaj, móžesch duzy wobladacz! Macž je jeho bila a nětko běži t naney a nan jemu počnje pomhacz a majka jeho. Tu masch tu winu. A hdyž je swada nastala mjes małymi; „Čzafaj, ja budu maczeri rjez“ a twochnje tam, hdyž wě, jo budže jemu pomhane. „Mały filosof“, bychmy rjekli a je t hmečham hušto došč, ale srudne řobu, hdyž widžimy, kak ike na ike sežehuje, kak roščje a řo řymjeni.

Haj, macži, na to njehladasch, schto řebi wocžehnješch; a potom, hdyž je kopřhwa wulka wurořtkla, řo t Bohu wolařch: „Šym řebi to řakluřila?“ — Hdy by do džěřca hladacz mohla a wřcho pschehladacz, kak je to wot přenjeho běhanja řem hacž do džěniřcheho dnja t temu dořchlo, schtož je — ty by wotmjekla, wěř mi. Albo njewěřch trasch řo dopomnicž na to abo tamne řłowczko, na tón abo tamny njedobry počink? je řo tebi wěřo tak wuřumylo; a hladaj, nětko masch, schto je tu t njeho wurořtko! Ženo na řwoju wutrobu řo bij a wuřnaj řo: „ja řym wina“, a někotryřkuli nan njech pschistaji: „ja řobu.“ —

To njeje jenož řecžane ja starschich, ale tež ja kóždeho drugeho, řiž ma t džecžimi wobřhad — ja cželedž. Njech idžerži pschi řebi řwój njepočink a řwoju njehańbitu řecz — won wutwochnyřchi psched džecžimi je jim pohorřsch. Albo njewjedža řo dopomnicž na řurowe řłowa, řiž je řeřuř řarečžal na tych, řiž pohorřchka dawaju mólicžkim; a wřchón druhi wotroščeny lud njech cžini tež po tym a njech přjedy řwědomicže wobhladuje, schto řecži a hdy je.

To maja hušto řwoje wjeřele, jo małe wuwuczuj a tym abo tamny — ale sawěcže, wřcho bychu tež řařo wrócžili, hdy jeno by móžno bylo. Džecži do koreřmow řobu bjeru a to maja řwoje wjeřele t nimi, dawaja t picžu a řmēja řo jim. Džecžo měni, jo prawje cžini — a wě drje lepje? wbohe!

Lěta řu řo minyłe a wěřch, hdy masch jeho pytačž, řwojeho lubeho řynka? Na poščěńju tam ředži řapity — wodukawny; ale budž řměrom a njestawaj na njeho, přjedy řebi řam pschepowjedaj, schto by řawinył.

Wěricže trasch wy, jo je temu derje, řiž je wopilyž? To jeno řebi njedajcže narēcžecz! Kak hušto je řižo pschi řebi porēcžal: „Ně, čžu pschestacz. Šso řameho řebje hańbuj, jo řym kaž řkoczjo a řo t nim w blócje walam.“ Njech ma nětko řwój kónž. To je džěniřa řecžane a jutije — mēniřch drje, jo budže džeržane? Ně, je hōrje wopity, dyžli hdy přjedy. Echto je wina teho? Wina teho je, dofelž je jeho wola řłaba, a schto je ju řobu řłabil? — a wina teho je, dofelž je jeho lōřcht móžny, kaž torhaze řwěřjo — a schto je jemu t temu dopomhal?

D wostaj wřchu řkōřžbu a woplakuj radřcho řwoju winu, hacž jo plakasch na řwoje hubjeńřtwo, a řterje budže czi pomhane. Daj temu Bōh!

(Potracžowanie)

Zubujcže řwojich njepřhecželow.

(Potracžowanie a řkōncjenje.)

Ženož kōřtki cžaj řpachu hajniřez ludžo, tu wubudži jich klepanje do komornych duri.

„Mlynk ma řurowu řholeru“, tak řawola jedyn hajniřki. „Dowolcže, řnježe, jo jeho won donjeřemy, jo njebnyřcže tež wy ře řonu a džecžimi řahinyli!“ — „To pak řo nihdy na nihdy njestanje! psched tym řwaruj nař Bōh wjeřřchny!“ řnapřhecžimi hajniř. „Wothladajcže mi řhoreho, kaž řym wam pschporucžil, hnydom řam pschińdu!“ Tak džecži t kōřka do hornjeje komorki donjeřewyřchi řhwata dele t řhoremu. Bōřny sežehuje hajńkowa. Ale tak srudny, hrořny napohlad řo jim tu pořkicža! Wot najhōřřchich bolosčžow cžwilowany mjeta a wala řo mlynk po řwojim lěhwje, řižo pokasuje zyłe jeho cželo wřchě řnamjenja řleje řhorosčje. Mjes tym pak řda řo hiřcže jene druge, hiřcže móžniřche wojowanje w jeho wutrobje byčž. Čžim wjetřchu próžu řebi hajniř a jeho mandželřka bjerjetaj, cžim bōle wón jeju woblicžo hidži. Pak řhowa řwojej woczji pod řahłwi, pak cžepje řo je řapřchimnjenyřmaj řjajcžomaj do cžola, pak řo wohiduje powmēchuje.

Nětko řkoczji t lěhwa t wutřym hlořom wolařny: „Njedōtkajcže řo mje, cžihicže mje won, jo bychu wjelki a rapaki moje cželo řeřrale. Wřchetań, řurowy jandželo řmjercže, njepotoryń mje do wěcžneho helřkeho wohenja, přjedy čžu hiřcže porēcžecz! Majhōřřcheho řadlawza, kotryž w puřcžinje řwojeho runjecža nima, wy hořpodujcže. Šslyřcže: Šanicžazu řhorosčž w cžele, běžach polny řkōřcže řem — jo bych wař wřchitřich je řwojej řmjercžu řahubił. Ale nětk! — ach řurowa njewuprajomna bolosčž! o řprawny řudniř! njeje řana řmilnosčž pola tebe?“ A do zyła řłaby mlynk padže řařo na řwoje kōžo. Štyřnyřchi ruzy je řylřojřymaj wocžomaj tu řteřitaj hajniř a hańkowa. Ale wěcžny řudniř, řnjeř žiwjenja a řmjercže, řwojemu jandželej řiwa, jo by řchol nimo domu řprawneho.

Do hłubokého řpara padnyřchi počina řo řhory počicž, tak jo řo pōt jenož tak wot njeho řije. Wotucžiwyřchi widži, kak řebi hajniřczy próžu dawaja, jemu tak derje kaž móžno pořkucžecz. A hlej! přeni kōřcz ja zyłe žiwjenje modli řo mlynkowa duřcha.

Potom kōřcži ruzy řwojich dobročerřow na wutrobu, na hubu, a řylřy řjednanja, džaka a lubosčže řo po řizomaj rowja. Ša někotre dny mlynk řhore kōžo wopuřcžji, řtrowy a tež wumōženy řa njebicža.

Mots nan a řynk Jan.

Mots nan džěda žortnje puka, Štaroh' řhadlu mjenuje; Šmēja řynk Jan na to kuka, Bōřny wudma wjedžesche.

Štary Mots řo njehańbuj Džěda kōjicž na řłowach, Psched řankom je pschekepřuje Wjeřolny na přyřelach.

To řo řanka rucže pschija, Wuknje džědej podrořujcž; A hdyž džěd řo pschimuje řija, Čže řo řhory woiččerjecž.

Čschepotaty džěd tón řida, řank řej žortny wuhlada, Mjeczjo řleje řpodny blida, Džěda t lubu řestorka.

Džědej řřhomasčž řijesčł jeho, Na kotryž řo řepjera, Čžini řanka wjeřelřcheho, Druhdy jōn tež rořřeřa.

Tak řank džědej t lubu cžini, Hdyč to wě a řamōže, Mjěřmēdžesche pak byčž w wini, Hdyž džěd na njoh' řkoržesche.

„Wucž toh' hōřza, řhibuj jeho!“ Hušto džesche t naney džěd, „Kopřhwa won kuka t njeho, Pořkacz je džecžom jěd.“

„Řaprlapap!“ Mots nan džesche, „Mōžesch tyřacz rowjoma Do tch řhadlow?“ a řo řmēja, „To je hlypořcž džecžaza.“

To bē řankej na mlynk woda, Hōrje t džědom řakhadža, Džědej prut řam na řo poda, Čžeka a řo woschčerja.

Řapōřledku řank řo řwazi Džěda t kōřcžom řeřmyřacz, Kōřdy džěń jom' hōrje praži — Še to Mots móhł pschehladacz?

Haj, haj! jeho řlepa lubořcž Džerži wřchitřo t dobročji, Mjewidži tu řkōřcz a hřubosčž, Řiž řo hłubřcho řorjeni.

řank bē dorōřtk. W řwojim cžajřu Mots jom' řiwnořcž pschepoda, Wumēntař po jeho kwařu Štarych řět tež dočžaka.

W řakřich cžesčžach Mots je ředžal? Kak nětk řudžesche řwój hřech? „D, bych ja to přjedy wjedžal, řankej řchiju řwinył bych!“

Wřchetož kaž řank paril bēřche Džědej, tak tež naney je; Šchpatnje, řle řo Mōřej džesche, Džěda řchiz tež njebesche!

Wōřtań teho dopomnity;

Šsud řo kōji řa pjaty;

Š cžimž řy hřeřchil, t tym řy bity

Přjedy abo pořledy!

Wřchelake t bliska a t daloka.

— Kral Albert řwjecžesche řřjedu řwój 74 řětny narodny džěń. Wřřtanje džesche psches wutrobny nascheho řakřkeho luda, jo je Bōh jeho hnadnje nam řařo řeto řdžeržal t řbožu nascheho luda a kraja. Tole wřřtanje je cžim wjetřche, dofelž je lubowany kral we wřřkōřich řětach, a dofelž mējachny řo w pořlednim cžajřu huřcžišcho wo jeho řtrowosčž bořecz. Nūtrna modlitwa w třřazorych hlořach t wutrobom džakowneho luda řlinečesche: „Krala Bōh pořohnuj!“ Tež nasch lubowany řhēžor bēřche do Drazdžan pschijel t nařchemu řralej, kotryž je řam řivy wōřtal t wulřich muři a řobutwaržow nascheho wōřžneho kraja, řbože pschecz.

— Dofelž je druha komora tež pořtajanju přenjeje komory

